

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 646/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Antolom, Hlavná 108, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 32/2014 z 29. mája 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Antolom, Hlavná 108, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 49 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 32/2014 z 29. mája 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 T 40/2011 zo 17. júna 2013 uznaný za vinného v skutku 1 zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a v skutku 2 zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň bol sťažovateľ zaviazaný nahradiť poškodenému škodu 893,40 €.

V rozsudku okresného súdu sp. zn. 5 T 40/2011 zo 17. júna 2013 sa okrem iného uvádza:

„... Ku skutku v bode 1) rozsudku

Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že k uvedenému skutku došlo tak, že poškodený [REDAKOVANÉ] ako odvetu za fyzické napadnutie svojej vlastnej sestry, vtedy manželky obžalovaného [REDAKOVANÉ], ku ktorému malo dôjsť deň predtým, fyzicky napadol obžalovaného. Skutočnosť, že útočníkom bol poškodený jednoznačne potvrdil obžalovaný, svedkyňa [REDAKOVANÉ], svedok [REDAKOVANÉ] a napokon aj sám poškodený. Obžalovaný tak jednoznačne odvracal trvajúcí útok smerujúci voči jeho telesnej integrite v súlade s ustanovením § 25 ods. 1 Tr. zák. K inému záveru ale súd dospel pri hodnotení primeranosti obrany obžalovaného podľa § 25 ods. 2 Tr. zák. Kým v prvej fáze konfliktu, ohraničenej započatím útoku zo strany poškodeného, až po fixáciu hlavy obžalovaného, bola obrana obžalovaného primeraná, resp. nebola celkom zjavne neprimeraná útoku, obžalovaný sa bránil fakticky rovnako ako na neho útočil poškodený, teda sa navzájom strkali udierali a kopali, potom v druhej fáze konfliktu, kedy poškodený zvalil obžalovaného na zem, prisadol ho a zafixoval mu hlavu palcom a prstami svojej ľavej ruky, už obrana obžalovaného bola celkom zjavne neprimeraná útoku. Táto neprimeranosť spočívala v spôsobe obrany a v okolnostiach vzťahujúcich sa k osobe útočníka a obrancu. Obžalovaný

zvolil taký spôsob obrany, ktorý svojou intenzitou ďaleko prevyšoval jeho inak legitímny záujem na vyslobodení sa zo zovretia od poškodeného...

Obžalovaný svojím konaním naplnil všetky pojmové znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona po stránke objektívnej v tom, že inému ublížil na zdraví a po stránke subjektívnej sa konania dopustil formou nepriameho úmyslu v zmysle § 15 písm. b) Tr. zák., pretože musel byť prinajmenšom uzrozumený s tým, že svojím konaním môže spôsobiť porušenie zákona.

Ku skutku v bode 2) rozsudku

Obžalovaného zo spáchania skutku jednoznačne usvedčil poškodený [REDAKOVANÉ], ktorý podrobne popísal, ako ho obžalovaný za pomoci zbrane nunchaku napadol. Ide teda o priamy dôkaz svedčiaci proti obžalovanému. Obžalovaný je usvedčovaný aj svedeckou výpoveďou [REDAKOVANÉ], ktorá potvrdila, že obžalovaný išiel za poškodeným a zobral si so sebou aj nunchaku, ktoré s najväčšou pravdepodobnosťou pri tomto útoku aj zničil, resp. poškodil. Ide o nepriamy dôkaz. Za taký možno označiť aj výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ], ktorá potvrdila, že obžalovaný nosil v aute nunchaku a ich spoločná dcéra [REDAKOVANÉ] jej telefonicky oznámila, že obžalovaný išiel za poškodeným, ako aj znalecký posudok z odboru zdravotníctvo a farmácia odvetvie chirurgia traumatológia zo záverov ktorého vyplýva, že poškodený utrpel zranenie zodpovedajúce pôsobeniu tupého a plošného predmetu najskôr takým mechanizmom, ako. udáva poškodený...

O samotnej intenzite útoku obžalovaného voči poškodenému svedčí zjednodušený priebeh skutkového deja spočívajúci v tom, že obžalovaný po predchádzajúcom konflikte s poškodeným išiel domov, potom na ošetrovanie, z domu si zobral nunchaku, čakal na poškodeného najskôr pred pohotovosťou a neskôr ho vyhľadal na parkovisku v mieste jeho bydliska, kde na neho zaútočil opakovane na oblasť jeho hlavy švihovými údermi touto zbraňou...

Obžalovaný svojím konaním naplnil všetky pojmové znaky skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu, po stránke objektívnej v tom, že opakovaným útokom zbraňou nunchaku na hlavu poškodeného tohto vystavil reálnemu nebezpečenstvu spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví a po stránke

subjektívnej sa konania dopustil v priamom úmysle v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák., pretože chcel takýmto spôsobom ohroziť zdravie poškodeného.

K výroku o treste:

Obžalovaný nemá záznam v registri trestov.

Súd v prípade obžalovaného nezistil priťažujúce, ani poľahčujúce okolnosti. Za poľahčujúcu súd nepovažoval ani okolnosť v zmysle § 36 písm. i) Tr. zák., pretože zo strany poškodeného nešlo o taký nebezpečný útok, aký má na mysli spomínané ustanovenie.

S poukazom na uvedené súd obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, podľa najprísnejšieho zo zbiehajúcich sa trestných činov. Súd takto uložený trest považuje nielen za nevyhnutý, ale aj za potrebný na dosiahnutie účelu trestu, ktorým je v tomto prípade ochrániť spoločnosť pred páchatelom tým, že sa mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne odradí iných od páchania trestných činov.“

Proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 5 T 40/2011 zo 17. júna 2013 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 8 To 94/2013 z 18. novembra 2013 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o vine v skutku 1, vo výroku o treste a vo výroku o náhrade škody a v skutku 1 krajský súd sťažovateľa spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil, pretože skutok nie je trestným činom, a za spáchanie skutku 2 krajský súd uložil sťažovateľovi podmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka so skúšobnou dobou v trvaní 2 rokov a poškodeného odkázal s jeho nárokom na občianske súdne konanie.

V rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 To 94/2013 z 18. novembra 2013 sa okrem iného uvádza:

„Z obsahu predloženého spisu je zrejmé, že krajský súd už v predmetnej veci konal, keď uznesením zo dňa 25. 2. 2013 sp. zn. 8 To/93/2012 zrušil rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b, c/ Tr. por. a vrátil vec okresnému súdu, aby ju znovu prejednal a rozhodol s tým, aby doplnil dokazovanie...“

Okresný súd po vrátení veci doplnil dokazovanie v naznačenom smere a aj po ich vykonaní a vyhodnotení dospel k rovnakému právnemu záveru, ako vo svojom prvom odsudzujúcom rozsudku...

Krajský súd sa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisu stotožnil s názorom okresného súdu o potrebe rozdelenia žalovaného konania do dvoch skutkov, pretože v danom prípade ide o viacčinný súbeh rovnorodý...

Pokiaľ ide o skutok v bode 1/ rozsudku krajský súd dospel k záveru, že okresný súd po vrátení veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, avšak jeho výsledky nesprávne právne posúdil a vyhodnotil, ak uznal obžalovaného vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., pretože obžalovaný konal v nutnej obrane v zmysle § 25 Tr. zák.

Z vykonaného dokazovania mal krajský súd jednoznačne preukázané, že iniciátorom konfliktu bol poškodený, ktorý bezprostredne pred zranením zasahoval do osobnej sféry obžalovaného tým, že mu ukazovák a palcom fixoval hlavu a líce a vytočil mu ju... Obžalovaný podľa názoru krajského súdu odvracal trvajúci útok smerujúci voči jeho telesnej integrite v súlade s § 25 ods. 1 Tr. zák. Krajský súd sa nestotožnil s úvahou okresného súdu, že spôsob, ktorý obžalovaný zvolil na svoju obranu nebol primeraný útoku... Vychádzajúc zo všetkých týchto okolností krajský súd dospel k záveru, že obžalovaný síce svojou obranou prekročil hranice primeranosti,... ale zároveň takto konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom poškodeného v dôsledku strachu, že sa zadusí. Obžalovaný podľa názoru krajského súdu konal v medziach nutnej obrany upravenej v § 25 ods. 3 Tr. zák...

Rovnakým spôsobom však už nebolo možné vyhodnotiť aj konanie obžalovaného popísané v bode 2/ rozsudku, pretože tam už útok poškodeného netrval.

Pokiaľ ide o skutok v bode 2/ rozsudku krajský súd sa po dôkladnom preštudovaní spisového materiálu stotožnil sa so záverom okresného súdu o vine obžalovaného.

V konaní, ktoré predchádzalo skutku č. 2 rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správnym skutkovým a právnym záverom...

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie rozsudku v časti skutku uvedeného v bode 21 rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu, že obžalovaný sa dopustil žalovaného skutku, ktorý aj správne právne posúdil a následne kvalifikoval a keďže sa so závermi okresného súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje a k odvolaniu obžalovaného uvádza nasledovné.

Okresnému súdu sa po doplnení dokazovania podarilo objasniť rozpory ohľadne totožnosti nunchakov, kde ich skladoval a rovnako zistil, že obžalovaný s nimi doma trénoval...

Doplneným dokazovaním, ale aj správou poškodeného z ošetrovania po skutku č. 1 bolo preukázané, že zranenia, ktoré poškodený utrpel na ruke pochádzali až zo skutku uvedeného v bode 2/ rozsudku...

Aj pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu tohto konania krajský súd sa stotožnil s jeho posudzovaním ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu, pretože bol preukázaný úmysel obžalovaného spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, ku ktorej s najväčšou pravdepodobnosťou nedošlo len preto, že sa poškodený aktívne bránil a obžalovanému sa roztrhli nunchaky.

Krajský súd pri formulovaní tohto záveru prihliadol na spôsob, intenzitu a miesto, na ktoré obžalovaný viedol útok, zistené zranenia poškodeného, ako aj na názor znalca ad hoc [REDAKOVANÉ] a znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológia, podľa ktorých pri intenzívnom útoku nunchaku, vedenom na hlavu možno spôsobiť ťažké zranenia.

Krajský súd v tejto súvislosti presvedčila najmä doplňujúca výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ], že obžalovaný sa vrátil do osobného motorového vozidla so zlomenými nunchakmi. Toto zistenie svedčí aj podľa názoru odvolacieho súdu o vysokej intenzite útoku, pričom z výpovede znalca ad hoc [REDAKOVANÉ] je zrejmé, že v prípade, ak dopadne reťaz nunchaku na predlaktie brániacej sa ruky, voľná časť nunchaku stratí na svojej intenzite, pričom voľne letiace rameno nemusí obrancu ani zasiahnuť. Práve takýmto spôsobom mohlo dôjsť k roztrhnutiu nunchakov a k ukončeniu útoku obžalovaného na poškodeného.

Všetky tieto zistenia rozptýlili dôvody prvotných pochybností krajského súdu spočívajúce v tom, ako bolo možné, že poškodený utrpel len malé poranenia na ruke, ak ho obžalovaný napadol nebezpečnou zbraňou v úmysle ťažko mu ublížiť na zdraví smerovaním opakovaných útokov na hlavu.

Ani krajský súd nepovažoval za potrebné pribrať do konania znalca [REDACTED], pretože v trestnom konaní neboli potrebné všeobecné odborné znalosti z odboru šport, ale len okolnosti súvisiace s použitím zbrane nazývanej nunchaku. Keďže znalec z takejto oblasti nebol zapísaný v zozname znalcov, súd do konania správne pribral znalca ad hoc, ktorý vyčerpávajúcim a presvedčivým spôsobom popísal všetky podrobnosti rozhodujúce pre skutok v bode 2/ rozsudku.

Pokiaľ ide o trest v danej veci podľa znenia ustanovenia § 155 ods. 1 Tr. zák. prichádzalo do úvahy uloženie trestu odňatia slobody v rozmedzí trestnej sadzby od 4 do 10 rokov.

Krajský súd pri ukladaní trestu prihliadol na to, že obžalovaný viedol pred spáchaním činu riadny život (§ 36 písm. j/ Tr. zák.), priťažujúce okolnosti nezistil. Túto okolnosť potom zohľadnil podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. tak, že znížil hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu...

Pokiaľ ide o povahu a závažnosť pokusu krajský súd má za to, že pri ich hodnotení bolo potrebné prihliadať na súvislosti tohto pokusu so skutkom v bode 1/ rozsudku, t. j. že nešlo o premyslené a vopred pripravované konanie, ale o impulzívnu reakciu obžalovaného na konflikt iniciovaný poškodeným, ktorý sa odohral toho istého dňa pred dvoma hodinami.

Nielen tieto okolnosti, ale aj okolnosti, ktoré sa odohrali počas celého dňa 9. 10. 2010 tak, ako ich krajský súd zdôrazňoval v tomto rozhodnutí, v súhrne sú podľa názoru krajského súdu dostatočnými na prijatie záveru, že použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom pre zločin ublíženia na zdraví (§ 4 až 8 rokov – horná hranica znížená o 1/3) by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a že na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd môže podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody...

Krajský súd nepovažoval za potrebné izolovať obžalovaného od spoločnosti...

Obžalovaný pred spáchaním skutku nebol súdne trestaný...

Krajský súd dospel k záveru, že na naplnenie účelu trestu postačí podmienené odloženie uloženého ročného trestu odňatia slobody...“

Proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 To 94/2013 z 18. novembra 2013 podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sťažovateľ namietal nezákonnosť znaleckého dokazovania znalcom *ad hoc* [REDACTED], ktorý je trénerom bojových umení. Podľa jeho názoru znalecké dokazovanie nemalo charakter odbornosti a bolo založené na dohadoch a trénerských domnienkach. Do konania mal byť pribratý znalec zo zoznamu znalcov vedených v zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku sťažovateľ uviedol, že namieta pravdivosť výpovede poškodeného, vierohodnosť svedeckých výpovedí dcéry sťažovateľa [REDACTED] a bývalej manželky sťažovateľa [REDACTED], a spochybňoval závery znalca [REDACTED]. Sťažovateľ v dovolaní tvrdil, že v jeho trestnej veci konajúce súdy nezistili riadne skutkový stav a nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, pričom namietal tiež rozdelenie skutku do dvoch samostatných skutkov.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tdo 32/2014 z 29. mája 2014 dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. V napadnutom uznesení najvyššieho súdu sa okrem iného uvádza:

«... V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pozn.] dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi nižšieho stupňa bol správne podradený pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Iba opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod týmto sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich

protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného alebo súhrnného trestu, spoločného trestu a ďalšieho trestu (§ 41 až 43 Tr. zák., ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Uvedené ustanovenie sa vzťahuje aj na porušenie iných hmotnoprávných predpisov ako je Občiansky zákonník, Obchodný zákonník a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnemu posúdeniu skutku.

K uvedenému dovolaciemu dôvodu je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré urobili súdy nižšieho stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenú v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové... Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúvanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. V tomto smere dovolací súd odkazuje na ustálenú judikatúru k výkladu a aplikácii dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Z obsahu dovolania obvineného vyplýva, že vo vzťahu k citovanému dovolaciemu dôvodu obvinený uplatnil námietky, ktorými zjavne vybočil z deklarovaneho dovolacieho dôvodu. Formálne síce namieta nesprávne právne posúdenie skutku, avšak jeho námietky primárne smerovali do oblasti skutkových zistení. Dovolanie neobsahuje jedinú konkrétnu námietku smerujúcu proti chybnéj právnej kvalifikácii jeho činu. Obvinený súdom oboch stupňov vytýka iba nesprávne zistenie skutkového stavu veci, ku ktorému došlo v dôsledku chybného hodnotenia dôkazov...

Čo sa týka právnej kvalifikácie konania obvineného ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., táto zodpovedá

priebehu skutkového deja uvedeného v bode 2/ výroku napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa po objektívnej i subjektívnej stránke a je správna.

Obvinený z opatrnosti ako ďalší dôvod uviedol ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého možno dovolanie podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vo všeobecnej rovine k tomuto dovolaciemu dôvodu považuje dovolací súd za nutné uviesť, že uvedený dôvod sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania – k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách, začína vyhľadávaním, nasleduje etapa zabezpečovania dôkazov, potom ich vykonávanie a na záver etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Dôvod dovolania podľa citovaného ustanovenia sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t. j. k vykonávaniu dôkazov súdom. Prírodzene zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania, pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, nie sú v trestnom konaní použiteľné a nie je možné ich vyhodnotiť ani v prípade, keby boli na hlavnom pojednávaní súdom vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa preto vyžaduje, aby sa napadnuté súdne rozhodnutie opieralo o nezákonné dôkazy.

Zároveň treba uviesť, že uvedený dovolací dôvod sa nevzťahuje na posledné štádium dokazovania – na hodnotenie dôkazov. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Platný Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, čo sa týka miery dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. pr.,... Z obsahu spisového materiálu pritom vyplýva, že dôkazy v posudzovanej veci boli nielen súdom, ale aj v prípravnom konaní vykonané spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu. V súlade so zákonom bola aj postup súdu prvého stupňa, keď do konania pribral znalca ad hoc [REDACTED], pretože iný znalec v tejto oblasti zapísaný v Zozname znalcov vedenom na Ministerstve spravodlivosti

Slovenskej republiky zapísaný nebol. Argumentáciu obvineného vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu preto najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú.»

Sťažovateľ v časti III sťažnosti označenej ako „Konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky“ namieta, že „Dôsledky rozhodnutia Okresného súdu Košice I., Krajského súdu Košice potvrdeného rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Košiciach hlboko zasahujú do mojich práv ako sťažovateľa a popierajú samotné princípy právneho štátu.

Rozsudky súdov prvého a druhého stupňa v skutočnostiach tvrdených sťažovateľom sú nepreskúmateľné a sú nedostatočne odôvodnené.

... Odôvodnenie rozsudku musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti rozsudku.“.

V predchádzajúcej časti sťažnosti v časti II sťažovateľ vznáša námietky aj vo vzťahu k rozsudku okresného súdu sp. zn. 5 T 40/2011 zo 17. júna 2013 a krajského súdu sp. zn. 8 To 94/2013 z 18. novembra 2013, pričom v tejto okrem iného uvádza, že „... v procesnom konaní a následných rozsudkoch okresný súd opakovane a krajský súd vydali také rozsudky, ktoré nezodpovedajú šetreniu a faktom a myslím si, že na to, aby bol človek odsúdený ako ja, nebol dostatočne prešetrený celý prípad a nebolo mu dostatočne venované dokazovanie“. Sťažovateľ tiež poukazuje na nevierohodnosť výpovede svojej dcéry Nikoly a bývalej manželky Dany, ako aj na časový nesúlad v dôkazoch o ošetrení sťažovateľa a poškodeného.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 29. mája 2014 sp. zn. 5 To 32/2014, ktorým odmietol dovolanie obvineného [REDAKOVANÉ], porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. mája 2014 sp. zn. 5 To 32/2014, sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným

súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Tvrdenia o porušení práv rozhodnutím alebo postupom iného orgánu verejnej moci než je uvedený v petite, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou považuje iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (m. m. III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv len napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Za uvedených okolností ústavný súd považuje v súlade so svojou ustálenou judikatúrou námietky proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 5 T 40/2011 zo 17. júna 2013 a krajského súdu sp. zn. 8 To 94/2013 z 18. novembra 2013 uvedené v sťažnosti len za súčasť argumentácie sťažovateľa - zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom, a preto sťažnosť predbežne prerokoval len v rozsahu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 49 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie, pretože dovolací súd zistil, že sťažovateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i) a g) Trestného poriadku neboli splnené.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd vo svojom rozhodnutí predovšetkým konštatoval, že sťažovateľ neuviedol v dovolaní „*jedinú konkrétnu námietku smerujúcu proti chybnjej právnej kvalifikácii jeho činu*“. Všetky námietky sťažovateľa najvyšší súd vyhodnotil ako námietky týkajúce sa zisťovania a ustálenia skutkového stavu, ako aj následného hodnotenia dôkazov, ktoré nemôžu byť s ohľadom na dikciu § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu predmetom prieskumu najvyššieho súdu v dovolacom konaní.

Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu v zásade nevznáša nijaké námietky voči rozhodnutiu najvyššieho súdu. Obsahovo všetky jeho námietky smerujú proti rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu. Sťažovateľ nevyslovuje námietky ani proti záverom najvyššieho súdu o tom, že jeho námietky sa týkali zistenia skutkového stavu a následného hodnotenia dôkazov, a ako také nemohli založiť ním

uplatnený dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku alebo nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa v napadnutom uznesení najvyššieho súdu predovšetkým uvádza: „Z obsahu spisového materiálu pritom vyplýva, že dôkazy v posudzovanej veci boli nielen súdom, ale aj v prípravnom konaní vykonané spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu. V súlade so zákonom bol aj postup súdu prvého stupňa, keď do konania pribral znalca ad hoc [REDAKOVANÉ], pretože iný znalec v tejto oblasti zapísaný v Zozname znalcov vedenom na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky zapísaný nebol...“

Ústavný súd konštatuje, že ani vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ktorý sťažovateľ založil na tvrdení o nezákonne vykonanom dôkaze znalcom ad hoc [REDAKOVANÉ], nie sú v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu obsiahnuté nijaké konkrétne argumenty, ktorými by sťažovateľ namietal (už citovanú) argumentáciu najvyššieho súdu vo vzťahu k dôkazu vykonanému [REDAKOVANÉ], a teda jeho záveru o neexistencii dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Na základe uvedených zistení ústavný súd konštatuje, že sťažnosť trpí nedostatkom odôvodnenia, čo by samo osebe postačovalo na odmietnutie tejto časti sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (pozri k tomu napr. IV. ÚS 359/08). Napriek uvedenému ústavný súd preskúmal aj z vecného hľadiska napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a, vychádzajúc z relevantnej časti jeho odôvodnenia, dospel k záveru, že je primerane (a v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu) odôvodnené a nemožno ho považovať za arbitrárne. Za týchto okolností neexistuje medzi obsahom sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 49 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením najvyššieho súdu taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2015